

פרטנר כלבבי / שמעון אגסי

על הספה מימיני יושבים גבר ואישה, על הכסא משמאלי בחורה, ועל הספה מלפניי עוד גבר ואישה. כולנו רואים האחד את השני בפעם הראשונה. שלמה, שהזמין כל אחד מאיתנו לביתו, אמר שיהיה מעניין, אמר – ויצא מהחדר.

כולנו שקטים. הדקות חולפות, וכל אחד מתחיל לנוע באי-נוחות על מושבו. המבוגר שמימיני בווה בחלל הסלון כמחפש תמונה מעניינת להתמקד בה. האשה שעל-ידו מחליפה איתי מבט קצר ומייד מסיטה את עיניה במבוכה. האשה השחרחרת שממולי מחטטת בתיק שלה כמחפשת משהו שבלעדיו לא תוכל להמשיך עוד לשבת. הגבר שעל-ידה מזמזם בשקט את מנגינת "זו ילדוטי השנייה" של מתי כספי.

אני מביט על הבחורה שמשמאלי וגם היא מסתכלת עליי. שנינו מחייכים. והחיוך הופך לצחוק, והצחוק הולך ומתגבר. כל השאר מסתכלים על שנינו בתימהון מחוייך.

וכשהצחוק נרגע אני שואל: "מה הצחיק אותך?",
"מה שהצחיק אותך!", היא עונה במהירות וצוחקת שוב. וכבר אני רואה שיש לי פרטנר כלבבי.

"בואי נרשום כל אחד על פתק מה הצחיק אותנו, נחליף בין הפתקים ונראה אם את צודקת!", אני מציע. היא נענית בחדווה, מוציאה מחברת קטנה מהתיק ומחפשת עט. אני מושיט לה את העט שלי ואומר: "כשתסיימי תחזירי לי את העט עם דף ריק מהמחברת שלך". מושיטה יד, נוטלת את העט, רושמת במהירות שתי שורות קצרות, תולשת את הדף ומקפלת אותו, תולשת דף ריק ומושיטה אליי בחזרה, במבט מחוייך, את העט ושני הדפים.

אני נוטל את העט ורושם על הדף הריק: "חשבתי על כך שזה נורא מצחיק איך שאנשים זרים מתנהגים בשעת מבוכה, ועוד יותר הצחיק אותי כשראיתי שגם את חושבת כמוני וגם אותך זה מצחיק.", מקפל את הדף ומושיט לה.

פותח את הדף המקופל שלה וקורא: "תשמע חבוב, תדע לך שתצטרך להתאמץ קצת יותר בשביל להשכיב אותי."